

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๐/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๔๒/๒๕๕๑

วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

เรื่อง ประธานรัฐสภาส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๔ ว่า การเสนอร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับการเงินขององค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญต้องมีคำรับรองของนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา ๑๔๐ ประกอบมาตรา ๑๔๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. และประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ประธานกรรมการ ป.ป.ช.) ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานสภาผู้แทนราษฎรเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับเป็นร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการเงินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๔๑ ซึ่งต้องมีคำรับรองของนายกรัฐมนตรีก่อน ตามมาตรา ๑๔๒ จึงแจ้งให้ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินและประธานกรรมการ ป.ป.ช. ทราบ ซึ่งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินและประธานกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีหนังสือโต้แย้งคำวินิจฉัยของประธานสภาผู้แทนราษฎรว่า การใช้อำนาจของประธานสภาผู้แทนราษฎรน่าจะขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญและข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร แต่ประธานสภาผู้แทนราษฎรก็ได้ส่งร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อให้คำรับรอง และเมื่อมีการประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) ได้มีการอภิปรายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการใช้อำนาจของประธานสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าว ประธานสภาผู้แทนราษฎร

จึงเสนอข้อโต้แย้งดังกล่าวให้ที่ประชุมร่วมกันของประธานสภาผู้แทนราษฎรและ
ประธานคณะกรรมการสามัญของสภาผู้แทนราษฎรทุกคณะพิจารณา ซึ่งที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติ
ว่าเป็นข้อโต้แย้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๔ จึงขอให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งเรื่องให้
ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

คำร้องดังกล่าวมีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตาม
หลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๔ ที่
ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ที่ประชุมร่วมกันของประธานสภาผู้แทนราษฎรกับ
ประธานคณะกรรมการสามัญของสภาผู้แทนราษฎรทุกคณะมีมติว่า การใช้อำนาจของประธานสภา
ผู้แทนราษฎรในการวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับตามคำร้องเป็นร่าง
พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินซึ่งต้องส่งให้นายกรัฐมนตรีรับรอง และความเห็นขององค์กรอิสระตาม
รัฐธรรมนูญที่มีความเห็นแตกต่างกับการวินิจฉัยของประธานสภาผู้แทนราษฎร ถือเป็นข้อโต้แย้ง
เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐสภากับองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๑๔ และให้
ประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไป นั้น ที่ประชุมร่วมดังกล่าว
ไม่ได้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญใดเป็นร่างพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับการเงิน ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมร่วมแต่อย่างใด กรณีจึงยังไม่มีการใช้
อำนาจในการวินิจฉัยว่า ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวเป็นร่างพระราชบัญญัติ
เกี่ยวข้องกับการเงิน ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง อันจะเป็นการใช้อำนาจในนามของรัฐสภา
ที่จะไปขัดแย้งกับองค์กรตามรัฐธรรมนูญอื่นได้ กรณีจึงยังไม่ได้มีปัญหาขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่
ระหว่างรัฐสภากับองค์กรตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้น คำร้องของประธานรัฐสภาจึงไม่เป็นไปตาม
บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๔ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุดังที่ได้วินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๓ -

คำสั่งที่ ๔๐ / ๒๕๕๑

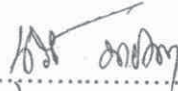
(นายจรัญ รักษิณากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรัญ อินทजार)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจติมพล เอกอูร์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ